U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **G. S. S.,** zastoupeného JUDr. Radanou Pekárkovou, advokátkou se sídlem Hlinky 142a, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 56 Az 73/2007, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 4. 2007, č.j. OAM-10-154/LE-PA04-PA03-2007, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 7. 2007, č. j. 56 Az 73/2007 - 20,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna soudem ustanovené advokátky JUDr. Radany Pekárkové **s e u r č u j e** částkou 5712 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále též „stěžovatel“) brojí včasně podanou kasační stížností proti v záhlaví uvedenému rozsudku Krajského soudu v Brně, jímž byla zamítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 18. 4. 2007, č.j. OAM-10-154/LE-PA04-PA03-2007. Rozhodnutím žalovaného správního orgánu byla zamítnuta žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná podle ust. § 16 odst 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o azylu“).

V odůvodnění svého rozhodnutí dospěl krajský soud ke shodnému závěru jako žalovaný, že žalobce neuváděl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být v zemi původu vystaven pronásledování z důvodů taxativně uvedených v ust. § 12 nebo v ust. § 14a zákona o azylu. Žalovaným správním orgánem bylo zjištěno a krajským soudem potvrzeno, že důvodem žádosti žalobce o poskytnutí mezinárodní ochrany jsou problémy se soukromými

osobami, které po žalobci chtěly, aby pro ně pracoval. Žalobce se jednou obrátil se žádostí o pomoc na policii, ta mu pomoc neodmítla. Krajský soud nepřisvědčil názoru žalobce, který se zařadil do sociální skupiny (ve smyslu zákona o azylu) osob terorizovaných zločineckým seskupením. Žalovaný došel ke správnému názoru, že v případě žalobce nebyly dány důvody pro udělení doplňkové ochrany a neměl povinnost zkoumat podmínky pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ode dne 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kriteria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006 č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaným pod č. 933/2006 Sb. NSS. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je tedy nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodu uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatel spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů.

Stěžovatel v podané kasační stížnosti ve znění jejího doplnění argumentuje důvody obsaženými v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) b) a d) s. ř. s.

V kasační stížnosti je napadán rozsudek krajského soudu, kdy stěžovatel obecně poukazuje na znění ust. § 103 odst. 1 písm. a) b) a d) s. ř. s. a dále v obecné rovině uvádí, že správní orgán v řízení o udělení mezinárodní ochrany porušil ust. § 3, ust. § 50 odst. 2 a odst. 3, ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu.

Správní orgán vycházel z nedostatečně zjištěného skutkové stavu věci, když zamítl žádost stěžovatele podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Stěžovatel namítá, že pronásledování jeho osoby vychází z příslušnosti ke konkrétní sociální skupině osob terorizovaných zločineckým seskupením. Běžní obyvatelé jsou touto skupinou osob vnímáni jako potenciálně ekonomicky vytěžitelné subjekty a tudíž jde o vnější percepci, která tuto skupinu definuje. Stěžovatel v pohovoru uvedl, že byl v zemi původu několikrát ohrožen na životě organizovanou skupinou, proti níž nebyly orgány státu schopny zasahovat, i když a priori pomoc neodmítaly. Z tohoto tvrzení lze usuzovat o nebezpečí vážné újmy ve vztahu k posouzení možnosti udělit doplňkovou ochranu ve smyslu § 14a zákona o azylu, zejména uvedl-li stěžovatel v závěru pohovoru, že mu doma hrozí nebezpečí zabití, a proto žádá o ochranu. Není tedy možné, aby správní orgán zamítl žádost jako zjevně nedůvodnou podle ust. § 16 odst. 1 písm. g), jestliže může existovat pochybnost minimálně o tom, zda vnitřní

situace v zemi původu není důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu. Takový závěr by však správní orgán mohl učinit až po zjištění informací o zemi původu. Při absenci jakýchkoli informací o zemi původu nemůže správní orgán vědět, zda státní orgány v zemi původu stěžovatele jednání soukromých osob ohrožujících stěžovatele schvalují nebo podporují.

Stěžovatel spatřuje přijatelnost kasační stížnosti v uvedeném postupu soudu, kdy došlo k zásahu do hmotně-právního postavení stěžovatele a k odepření práva stěžovatele na soudní ochranu a spravedlivý proces. Dle stěžovatele nebyly v judikatuře Nejvyššího správního soudu doposud řešeny právní otázky týkající se ust. § 16 odst. 1 písm. g) a § 14a zákona o azylu, resp. povinnosti správního orgánu zjišťovat v této souvislosti skutkový stav.

Stěžovatel proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí Krajského soudu v Brně a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Otázka potíží stěžovatele se soukromými osobami – organizovanými skupinami v zemi původu byla již zdejším soudem několikrát řešena, namátkou lze např. uvést rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48. Taktéž problematiku příslušnosti k sociální skupině zdejší soud v minulosti judikoval, a to jak v rovině obecné (srov. např. rozsudek ze dne 19. 5. 2004, č. j. 5 Azs 63/2004 - 60, a ze dne 14. 1. 2004, č. j. 2 Azs 69/2003 - 48, www.nssoud.cz), tak z hlediska konkrétních skupin osob, které jsou z dosahu zákonného pojmu „příslušnosti k určité sociální skupině“ vyloučeny, (rozsudek ze dne 26. 8. 2004, č. j. 5 Azs 187/2004 - 49, www.nssoud.cz, rozsudek ze dne 14. 1. 2004, č. j. 2 Azs 69/2003 - 48, www.nssoud.cz).

Posouzením žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle ust. § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, jakož i tím, zda žadatel tvrdil skutečnosti svědčící o důvodech pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, se Nejvyšší správní soud dostatečně zabýval např. v rozsudku ze dne 12. 4. 2007, č. j. 7 Azs 17/2007 - 59, www.nssoud.cz., stejně tak v případě otázky skutkových zjištění ohledně země původu ve vztahu k zjišťování skutkového stavu při posouzení žádosti o azyl jako zjevně nedůvodné viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2005, č. j. 4 Azs 300/2004 – 36, www.nssoud.cz.

Ke všem obecným námitkám stěžovatele, které nejsou podloženy žádnými konkrétními tvrzeními - stěžovatel obecně namítal porušení ust. § 3, ust. § 50 odst. 2 a odst. 3, ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, odkazuje Nejvyšší správní soud souhrnně např. na rozsudek ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 28/2004 – 41, na rozsudek ze dne 18. 1. 2006, č. j. 1 Azs 112/2004 – 61, či rozsudek ze dne 27. 10. 2005, č. j. 1 Azs 174/2004 – 103, vše viz www.nssoud.cz, které se vztahují k soudnímu přezkumu nekonkretizovaných žalobních námitek.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta. Stěžovateli byla pro řízení o kasační stížnosti ustanovena soudem zástupkyně advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud proto určil

odměnu advokátce částkou 4200 Kč dle ust. § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění od 1. 9. 2006, za dva úkony právní služby – první poradu s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a doplnění kasační stížnosti ze dne 24. 10. 2007. Soud advokátce dále přiznal částku 600 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy odměna soudem ustanovené advokátky činí 4800 Kč. Protože advokátka soudu doložila, že je plátkyní daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající dani, kterou je advokátka povinna odvést z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Částka daně vypočtená podle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 912 Kč. Zástupkyni stěžovatele se tedy přiznává celková náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti navýšená o daň ve výši 5712 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. prosince 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu